

Ľahký kabát mladosti

Pavol Hammel

Už sa nohy v lipách nekolíšu,
už tam nemá chlapec tajnú skrýšu,
už nekradne v poli slnku zlato,
už si ruku nožom neporeže,
loďky nechal vetru, hline veže,
neťahá ho s loptou bežať za dom,
bolo detstvo, ktoré stálo za to.

Bolo detstvo, ktoré stálo,
detstvo, ktoré stálo za to.

Už si drevo, už si neobráti
na píšťalku, ktorá deťom vráti
malé sestry a maličkých bratov,
malý úkryt z polámaných tehál.
Viac než tuší na tom mieste nechal,
vôňu prázdnin, čiapku, slnka blato,
bolo detstvo, ktoré stálo za to.

Príde chlapec, cesta naň už čaká,
koľký bol z tej školy prvý, stý?
Na pleciach má ľahký kabát žiaka,
ľahký kabát svojej mladosti.

Aj tá kaluž, ktorú nepreskočí,
nechal na nej svoje modré oči,
ťahli cez ňu cesty akrobatov,
prázdna trieda, laviciam je veľký,
počuť známe kroky učiteľky,
stará múdra pani kreslí atóm,
bolo detstvo, ktoré stálo za to.

Príde chlapec, cesta naň už čaká,
koľký bol z tej školy prvý stý?
Na pleciach má ľahký kabát žiaka,
ľahký kabát svojej mladosti.

Bolo detstvo, ktoré stálo,
detstvo, ktoré stálo za to.

Bolo detstvo, ktoré stálo,
detstvo, ktoré stálo za to.